

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.
PRIHAJA VSAKO NEDELO.

Gena Nevla je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Skupno v edne faro 4 K.

Gena Novin v Ameriko je na leto 12 K.

Gena ednoga drobca je dema 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovolh, CSERFÖLD, Zalamegye.
K tom! se more pošilati naročnine i vsi dopisi, nej
pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak ameriškanski
dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jezušovoga.“

„Dobro je nam tū biti.“

To je pravo Peter, kda je vido Ježuša spreobraženoga na gori. Pozábo je ka je na gori, samo na gori, pa nej v nebésaj. Pa nanč nej pozábo, vej je sám pravo: „Napravimo trí šatore.“ Šatorov redíti pa v nebésaj ne potrebno, samo na bregí, na zemli so potrebni šatorje, tam, kde človek stanúvatí ščé.

Ne samo Peter takši. Vnogi so takši, kak Peter: Kda njim dobro íde na zemli, te si redíjo šatore. Híže si zídajo, kak či bi na veke mogli tū ostáti. Pozábijo, ka Apoštol právi: „Nemamo tū stálne domovíne“, ne príde njim na pamet, ka že stári Job pravo: „Človeka žítek, kak tráva, se pokosí pa sehne.“ Dosta bolše bi bilo vsakomí človek, či bi sí to zapomno z deněšnjega evangelíuma, ka so se apoštolje prestrašili. „Na obráze svoje so spadnoli i sasili so se.“ To pa te bílo, kda so míslili, ka se preselijo na ov svet, prídejo pred Bogá.

Stráh je obíseo na míseo, ka je drúgi svet pa kda je míno stráh, te so želeli tū ostáti na zemli, kde so se za blázene čútili. Da pa tū ostáti nemre nišče. Na ov svet pela vsakoga pot pa prle alí sledkar obíde stráh vsakoga. Koga ne tū na zemli, tistoga tam na ovom svetí. Pa míslimo, več, známo, ka de nam bolše, či zvelíčavni stráh pústimo tū na zemlí v naša srca, kak pa či mo tū tak žíveli, kak či bí na veke šteli tū ostáti, pa nas stráh šče komaj te obíde, kda de nam že prekesno.

Sv. Elias opat i púščavník je rad pravo, ka dvojja míseo je, na štero ga návadno strah obíde: Ločítev tela od dúše, príhod dúše pred Bogá pa sodba. Tá dvojja míseo ga je napunjávala v púščávi z svétim stráhom ino njemí je pomagala veliko popunost doségnoti.

Pa zamán se brániš človek, zaman

bežiš za bogástvom, za veseljom svetá prle alí sledkar boš tí tūdí čuo grozno reč: „Daj račun od španíje svoje.“

Jezeri so, šteri bežijo po sveti okolí za svojím poslom brezí míšljenja na svojo večnost. Tak živéjo, kak či bi njim vsikdár tū bílo ostáti pa známo, ka nišče nema tak velikoga stráha, kak rávno tej na slednjo vūro, či li ka so v časí zdrávja tak žíveli pa dostakrát gučali tūdí, kak či njim ne bi bílo mar za to, ka bode z njimí po smrti.

Što je, kí bi popolen bio pa se ne bí meo božati sodbe? Ka pa či si premíslimo, kak grozen more býti obráz nebeskoga sodca za tiste, štere na veke odvrže od sébe.

Pa se ga ne ogne nišče. Sv. Pavel nam svedočí rekoč: „Vsi mo se mogli prikázati pred sodnim stolom Kristuša, naj vsakí po tom, kak je v svojen telí dobra, ali hūda delao, svojo pláčo dobí.“

Ka míslíš, kak ti bode šlo tam, kda na tebé príde réd?

Vu vsakoj skúšnjávi, pri vsakoj la-gojoj príliki, za vsakoga nagovárjanja božnih prijátelov sí na to edno zmíslí: Zná bíti za pét minut, ali za edno vūro bom stao pred sodníkom Kristušom — pa ka bom te odgovarjao, či zdaj to včínim? Pa míslimo, ka kí si svoje smrtí i sodbe kep močno v srce vtisne, on ne bode mogočí grešiti, njega obíde svétí, zvelíčaven strah pa de greh bežao od njega vídévši, ka stem človekom níkej ne more opravití.

Pri peči.

Stari Sračnjekov stric so nas dnes tūdí pohodili. Toga človeka cela ves poštūje i rada ma. Od mladíh nog se zdržavajo opojnih pijač. Njihov jezik ne kušao níkdar ne vina ne žganice, kak níkda močnoga Samsona. Živi zgled

so stari celoj vesi, ka opojne pijače ne davajo moči. Osemdeseto leto tlačijo zdaj, pa majo oči še tak bistre i postavo tak vednako kak dečko najjakših let. Da so si narave níkdar ne dražili z opojnimi pijačami, so ne meli z níkim svaje níkdar, prihranjeni penez so pa obrnoli siromakom v pomoč, zato jih je daleč okolí vse ljúbilo i poštūvalo. Meli so pa zvúntoga še edno dobro stran; znali so dosta pripovedavati. Leta za letom so plačúvali na drúžbo sv. Štefana i sv. Mohora pa si nabirali iz knig znanost za razum i jakost za srce kak pridna včelica med iz rožic. Čeravno stari, seri že, spomin jih še ne pometavao, znali so ogromno dosta i jako prijetno pripovedavati. Vsakí je vse viso na njihovih vūstah. Naša drúžba pri peči se je tūdí ne znala kam djati od veselja, ka so Sračnjekov stric prišli med njé. Kak se dostaja pred starejšim človekom, cela hiša je stopila na pete, kda so starec na híši dveri odprli i njim glasno odgovorila: Amen na vse veke, na lepi krščanski pozdrav: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Zatem so njim pa stolec zbrisali po slovenskoj navadi i njim ga poučili. Ali ne so dugo sedeli, že so jih začali nagovarjati, naj njim kaj pripovedavajo. Najbole jih je silila Gombarova Maričika.

No, naj se vam spuni žela, odgovorijo starec, samo poslušajte me verno i pazljivo. Popravijo si oserele mostače, se zglednejo na podobo Marijino i v srci zdehnejo: Podpiraj moje slabe reči dobra mati, ka tvojega Jezusa ž njimi pri teh mladíh ljúdeh odičim, i začno sledečo istínsko zgodbo pripovedavati.

„V vročoj Afriki v pokrajini Angola je potrkao na vrata misijonske postaje, kda je sunce najbole vroče peklo, črnec i iskao misijonara. Postaja se zvala Rakonda. Kaj želeš sinek, pita misijonar črnca. 16 kilometrov odtod, odgo-

vorit té, vmira katehumenka i žele sv. krst zadobiti. — Je deklici katehumenka bilo ime? pita strica Francek Kolarov.

— Ne, katehumen, katehumenka veliko pomeni kak novovernik ali na krst se pripravljajoči. To je starinska grška reč, štera je še zdaj ostala v Matericerkvi. — Misijonar obsedla i zasede konja pa ne brigajoč se za pekoče afrikansko sunce, jaše za vodnikom. Pot je težavna. Dve vūri jezdi misijonar skoz starodavnoga loga preden pride do določenoga mesta. V prostoj, siromaškoj kučici na trdom štori leži betezna deklica. Že je bila v zadnjem zdihlaji, oči so njoj globoko notrispadnole i potemnjavale, gučati pa samo potihom mogla ništerno reč. Misijonar vidi, ka tū človeča pomoč več nikaj ne napravi, obūdi pred vmirajočev vero, vūpanje i ljūbezen, jo opita, če šče biti krščena i na njeno privoljenje jo polije na glavi z blagoslovljenov vodov. Novokrščénica se zasmijé, zatisne oči i se preseli v vesela nebesa. Po sv. krsti ki merje, pride taki v nebesa, kak nas vči sv. Maticerkev.

Dobroga misijonara srce je zvūnredno veselje občūtilo, ka je po svojih trūdah mogo odpreti nebesa dūši nemrtelnoj. Od blaženoga čūtenja radosti prevzet se pašči domo. Ali pokojne deklice rod ga nešče pūstiti. — Oča, duga je pot i nevarna, oroslani se prikažūjejo že par dni v tom kraji, spi tū i vūtro te sprevodimo domo. — Ne da se pregučati. Dužnost ga vleče domo. Osem-deset sirot ga čaka tam pa išče ga tūdi sobrat misijonar. Skoči na konja i jezdi veselo po logi, ve je spuno svojo težavno dužnost. Že je veliki falat poti meo za sebov, kda se stavi konj i nešče dale iti. Ravna ga za brozde, a vse zaman. Zdaj skoči dol ž njega, ga primle za držance, da bi ga pelao naprej. Veke bližanjega grma z rokami s poti drži i . . . i ovara v grmi oroslana, šteri preži, da bi skočo na njega.

„Je oroslan vekši kak pes?“ — vdari med pripovedāvanje Tučekov Joškec. — Drago dete, oroslan je tak veliki, kak edna telica i jako divja, močna, krvoločna stvar, dá se pa zato vkrotiti.

Deca si zdehne globoko, stric pa nadeljavajo pretrgano pripovedāvanje. Kak misijonar ovara zverino, zgrabi za puško. Že jo namrsi, ali kak šče kokota pūstiti, ovara, da ga za hrptom tri drūge zverine čakajo. Če strel pūsti v oroslana, ga popadnejo té trí, če se pa proti tem obrné, ga razmaže oroslau z svojimi škrampļji. Kaj zdaj za-

četi? Rešitelj dūš svoje ne bi znao rešiti? Hitro jo zroči v obrambo Marijino, se poda v božjo sveto volo i zroči svojo silovito smrt za povrnenje nesrečnih poganskih zamorcov . . .

— V hiši postane vse tiho, deca se zača jokati za dobroga misijonara, ki je življenje zgūbo, kda je večno dao črnoj deklici, kda Sračnjekov stric proti podobi lurske Device Marije zdi-gnejo svoje hvaležne oči pa zdehnejo: Oh, kak mogočno je Marijino imé! Kak čūdna je tvoja pomoč, lurska Devica! — V tom hipi, kda je napadnola zverina misijonara, je klečao v Lourdesi pred votlinov brat toga i molo goreče sv. čislo za brata misijonara. Molitev goreča je šla pred Marijin nebeski tron, njena moč je pa odegnala zverine od misijonara. Kak da bi kaj vdarilo med njé, so ga povrgle naednok, on pa rešen nevarnosti se silno pobere dale i dava hvalo Mariji za podeljeno zvūnredno obrambo. Za bratovo molitev pa zvede še sledkar. Oj kak velika je pomoč Marijina.

„Bog plati stric, Bog plati, jako je lepa bila, oj povejte nam ešče edno“ — so kričala deca v hiši.

Od črnoga katehista Henrika Marije Tangu-ja ali od čarne deklice Sueme ste čūli kaj? pitajo stric dečico: „Ne še, ne smo še, pravite, oj pravite nam kaj od njidvá.“

Da tak preveč zelete, naj bo, ali edno mi prle le morete obečati. Če mi obečate, ka tiste filere, štere ste od botré dobili, ne zapravite na cukar i cigaretline, nego je date na misijonare vaših črnih bratov i sestér, te bom dale pripovedāvao. — Obečamo i prinesemo vam peneze. — Gombárova Maričika ide k starci i pravi: Jaz je pa tū mam i vam je včasi prek dam, to je máte samo začnite, dragi stric.

Tangu katehist je bio blaga dūša. Katehist pomeni slovensko verovučiteo. Je starinska grška reč, štera se je do denešnjega časa obdržala v cerkvenoj službi. Tangu je bio jako vrli i pobožen mladenec. Do dna srca ga je bolelo, ka so njegovi soveščanje molili malike ali bolvane i ne poznali dragoga Jezusa. Začeo jih je zato včiti brez vsega prigovarjanja iz lastne vole na vero Jezusovo. I sad toga trūda je bio to, ka so ga srditi poganje zgrabili i vse zosmicali. Na pol mrtvoga so ga prinesli v misijonsko postajo. Skrbna dvorba ga je ozdravila. I zdaj, mislite, deca, je znamkar spametnejši bio i ne šo dražit poganov? Ne vete jeli odgovoriti? Odgovorim jaz. Prava modrost na sveti je trpeti čem več za Jezusa.

Terpljenje lepša dūšo i povekšava plačo nebesko. Ključ od nebeskih vrat je križ. Da je dragi Jezus ozdravo našega Tanguja, je té iz zahvalnosti šo nazaj med pogane svoje vesi i jih je včio tak goreče vero Jezusovo, ka se je ta v celoj vesi razširila i ešče kapelico pa kučo za misijonara je z ondotnimi krščeniki dao postaviti. Pa če bi ga pitali, kaj žele za svoje velike trūde, bi odgovoré, da drūgo nej kak vsikdar več dūš za Jezusa.

Suema je pa Arabcom vujšla z rok, šteri so njeno mater morili, njo pa zgrabili, da bi jo v robstvo ali suženjstvo odegnali. To robstvo ali suženjstvo je več jezér let stalo na sveti i jedino Maticerkev je je mogla odpraviti. Ljūdotržci so prišli, napadnoli celo ves i zvezali pa jo odegnali na trštvo. Ki se je protipostavla, so ga vmorili. Na senji so te nesrečne odali. Što jih je kūpo, je postao njihov neomejeni gospod, delao je ž njimi, kaj je šteo, ešče more jih je lehko. Oj kelikokrat so sircmake do krvavoga zbili! Zbiti, žejni, lačni so mogli od ranoga jūtra, do kesnoga večera delati i če neso več mogli, z korbači so je hranili, pritiskavali dale na delo. Neednok se je zgodilo, ka je nesrečen rob pod vdarci ali med delom zdehno svojo dūšo, štera niti te tolažbe ne mela, da bi se v pravoj veri ločila sveta. Plače zvūn bitja so nej meli ti sužnji, i služili so do smrti kak govedo. Če se je šteri gospodari ne vido, ga je guao na senje kak marše. Naša Suema je vujšla Arabci. Pupa z vdarci, brlizgami, opešana i zgļajena je pribžala v postajo misijonsko. Tū so jo sestre vzele v svoje ljūbeznivo varstvo, pod šterim se je hitro opomogla v teli i zasijalo je tūdi lepo sunce za njeno dūšo, spisali so jo med katehumenke. Pripravljala se je na sprejem sv. krsta. Hitro se je vse navčila, samo edno njoj je ne šlo v glavo: ljūbezen do sovražnikov. Kda njoj je misijonska sestra razlagala, ka more i svoje sovražnike ljūbiti poleg Jezusove zapovedi, je pravila toj: „draga mati, to jaz ne morem včiniti, ka bi odpūstila Arabci, šteri mi je mater moro i mene do krvāvoga zbilo.“ Sestra jo tolaži i njoj narača, naj le moli, dober Bog že oblada njeno srce. Dobra deklica je bogala. Prosila je Devico Marijo, naj okrepi njeno dūšo, ka de znala odpūstiti i vredna postati svetoga krsta. I po priprošnji te dobre nebeske Matere je junaško zmagala sebé. Zgrabili so ljūdotržca Arabca i ga teško ranili. Pripelan je bio v postajo misijonsko. Sestra, ne da bi znala, što je, je zapovedala Suemi, naj prinese vezalje i obveže rane be-

težniki. Bogala je. Ali kak ovara be-
težnika, skriči na ves glas i trepeče
v celom teli. Spoznala je v njem Arabca,
ki je moro njeno mater i njo do krá-
voga razmesaro. Kaj bi včiniła? Sestro
pogledne; ta se njoj nasmeha i njoj
veli, naj se za Jezusa zataji, I gledajte
junaški zgled: Suema stopi k morilci
svoje matere i mantralci svojemi pa
njemi ljubeznivo rane obveže. Po toj
junaškoj zmagi je pa pokleknoła pred
podobo Device Marije i se njoj zahva-
lila, za pomoč, ka je mogła odpustiti
svojemi sovražniki i veselo prejela za-
tem sveti krst.*

Ljubeznive zgodbe ste nam pripove-
davali, stric, — pravili so poslušavci.
— Hvala naj bo dobromi Bogi, nam
vsem pa na duševen hasek.

Stric, jeli ka nam ne zamerite, če
mo vas nekaj spitali? — No kaj bi
radi ešče?

— Je črne kože svetnik tudi? — Jé
i té je sv. Benedikt Filadelfski, ki je
sprva kak puščavnik živo, sledkar pa
stopo med kapucine i tū sakač ali
kūhar postao. Čeravno ne znao četi
i pisati, je li pun bio z božjov znano-
stjov nateliko, ka so ga za prednjeka
to je za gvardijana odebrali v samo-
stani; on prosti brat je ešče duhovni-
kom zapovedavao. I kda je prednji
bio, je li najraj opravljaj nizka dela,
zmetanje, pranje i drugo prosto delo
je njegovo bilo. Ponizne duše ljubi
Bog. Ki se sramuje svojega prostoga
stana, je pred Bogom ne prijeten.

Pa tam, kje so tei črnici ali zamorci,
ide tudi železnica? Ide pa se je več
ne bojijo. Zaprva za ves svet ne bi
seli „v to zverino“, kak so jo zvali.
So pa tudi kraji, kje niti kol ne po-
zoajo. Misijonarje moro tū jezdit i ali
peški ali pa v čuni daljne kraje pre-
meriti i iskati zgubljene ovce Kamovoga
pokolenja. Več vam pa pove od toga
Držba sv. Petra Klaverja, štera pod-
pira misijone afrikanske. Ki šče pri-
stopiti k njej, naj njej piše v *Ljubljano*,
pred škofijo 8. — Zdaj pa molimo za
povrnenje poganov i hodimo počivat,
drugoč bom vam páli kaj pripovedavao.

Bojna.

Še zmirom boj i ne mir. Pa more
nači biti? Plesalke, pijanke i pijanci
lehko drugo prošite kak boj? Ali ča-
kajte, pride zato mir, nego ne za vas.
Dober Bog pravi, ka ga *hūdobni ne-
majo*. Le spunite svojo mero, ve te
v večnosti meli čas se dale veseliti
z hūdimi dūhi v pekli. — Dobre duše,
molite te postni čas dosta za povrnenje
grešnikov, ka hitrej pride blaženi mir.

Poročila z bojišč so sledeča:

Francozko bojišče. Nemci so zavzeli
sovražne jarke v 2800 metrov širini
i više 800 vojakov zgrabili i vnogo
strliva zaplenili pri pristavi *Champagne*.
— Angležki napadi so pri *Armentieres*
odbiti. 200 Angležov je mrtvih.

Na talijanskem bojišču se je pobū-
dila močna strelba.

V Mezopotaniji so Angleži zavzeli
Kut-El-Amaro. Zagrajena tūrska vojska
se je srečno rešila.

Rusko bojišče. Pri *Dornavatri* i *Dnje-
stri* v Bukovini živahni boji. Z malimi
zgubami smo dosta Rusov zgrabili.

Dom i svet.

Nabor. Od 1872 — 1891. rojeni do
prebirani v Sobočkom okraji od mar-
cija 5. do 9., v Monoštarskom pa od
12. do 14.

Vladne odredbe. Vsaki more pogla-
várstvu naznaniti, če ma ali surovo,
ali že izdelano ovčjo, birkečo ali kozjo
kožo. Kože se moro neobrite prekdati.
Ki odrédbe ne spuni, plača 2000 kor.
i više kazni. Če 21 dni po tom, ka je
svojo kožo notrijavo, ne dobi odgovora
od oblasti, slobodno kožo porábi (po-
nūca). — Zavolo pomenjkanja kúřiva
je vlada zaprla gledališča, muzeje kino-
matografe i klube. (To so vse imena
raznih prostorov za razveseljavanje.)
Po 11 vūri se niti v zasebnih hišah
ne sme v Pešti svetiti. (Po vesnici že
davno spunjavamo to odredbo. Vr.)

Tūrsko. Novi veliki vezir je *Talaat*
paša. *Maksimilijan* nadvojvoda, brat
našega kralja je sultani naznano, ka
je prestol † Franc Jožefa prevzeo brat
Karol. Nadvojvoda je bio sijajno spre-
jet v Carigradi.

Novi veliki admiral. V službo po-
kojnoga velikoga našega admirala
Hausa, ki je ne samo dober vojsko-
vodja bio, nego tudi vučenjak, ar je
gučao nemški, francozki, angležki, tali-
janski, portugalski, španjolski, madjar-
ski, slovenski, horvatski i druge slo-
vanske jezike, je stopo *Niegovan*; za
poveljnika mornarskoga razreda v voj-
nom ministeriumi je pa imenūvan *Kailer*
podadmiral.

Naš novi domobranski minister je
Szurmay Sándor, imeniten vojskovedja,
koga je kraljevsko odlikovanje z bo-
jišča v ministerski stolec posadilo.

Rusija. Odkrita je velika zarota proti
državi. Imena puntarov so še neznana.

Prepoved, ka duhovniki ne bi smeli
pri notariuśah v krstne, zdavanske
i mrtelnostne knjige poglednoti, je
zbrisana.

GLÁSI

Od naših vojakov. *Mrtev je:* *Horvat*
Janoš z Črensovec; mro je v Argestru i
v Bukovini pri Dornavatri dec. 26.
i zakopan je na jakobensko vojaško
pokopališče; naznanja vojni duhovnik
P. Heddy Jeronim. Srce Jezusovo smi-
luj se njegovej duše i potolaži njegovo
dovico z sirotami ostalimi.

Gospodarski zbor se zišo v Buda-
pesti. Pogovarjali so si od toga, kak
bi se kmečki stališ poboljšao.

Iz srčne zahvalnosti za preobilne
dobrote, z šterimi me je v tom bojnom
časi obsipala sv. Držina, Jezus, Marija,
Jožef, darūjem v svojem i svoje žene
i dece i meni 10 kor. na cerkev i samo-
stan sv. Držine. — *Hosjan* Jožef,
slovenski topničar z Brezovice.

Vmorili so *Guttman* Armina ženo,
vūrarco v Budapesti i trgovino poro-
bili. Krivec je brščas *Buzás* Jožef, vo-
jak, ki je od vojske odskočo.

Drevo je ubilo *Fehér* Ferenca z Tör-
nišča, kda je v dobronickom logi drva
sekao.

Najdena je *Györek* Matjaša žena z G.
Bistrice. Ne daleč od hiše so zmrznjeno
našli. V cekri je mela prazno a zatek-
njeno kantino, v šteroj si je rum nesla
z Belotinec domo. Na obrazi ležečo so
najšli. Nekaj penez je mela pri sebi,
ne pa teliko kak bi mogła. Ranjena
ne bila. V pokorno molitev je zračamo
tistim, šteri i štere so rade ž njov i za
njeno pile. Njena nesreča vas naj gene
le k pokori.

Vucje so raztrgali žandara v Kerka-
szentpáli, v Legradi pa kravo. Prek
Drave so prišli iz Slavonije i delajo
dosta kvara v Medjimurji.

Zmrzno je med jelom i pilom niki
človek pri Legradi. Na kúpi kamna so
ga najšli zmrznjenoga, kre njega pa
dve kanti, vinsko i žganično. Brščas
je dobro potegno iz obē, zadremao od
alkohola i se prebūdo na drugom sveti
pri ostrom računi. Nesrečni alkohol,
koleš tela i duše, pa ti te radi majo,
mesto neskončno lepoga Boga!

Penezna pisma se moro odsehmao
odprta prinesiti na pošto i tū se penezi
prešteti pred poštarom pa tak zapeča-
titi pismo. Potrebno je zvūntoga še
dovoljenje vogske devisa centrale.

Slovenska božja služba v Gradci. Na
Svečnico je leto minolo, ka so Slovenci
dobili dovoljeno slovensko božjo službo
opravljati v Gradci. Zvršava jo Vlč. g.
misijonar, Nastran Alojzij v cerkvi vsmil-
jenih bratov, štero verno slovensko
ljūdstvo vseli napuni. Vogrski Slovenci,
prihajajte k tem božjim službam.

Na družbo sv. Mohora do 10. marčija vzeme naročnino naše uredništvo od črensovskih farnikov, duže nej. Plati se 2 kor.

Potres je na Štajarskom v Brežicah i v okolici jako veliki kvar napravio. Se zdaj se ponavlja. Ponesrečene tolažit je poslal naš apostolski kralj lastnoga brata Maksa, nadvojvodo. Ka se Matericerkvi pomoč podeli, radovoljno sprejme dare naše vredništvo in pošlje v dotično mesto. Koga zdaj zadene nesreča, je zaistino trikrat ubogi. Pomagajmo siromakom, ki moremo.

Peneze na bojišče smemo pošilati na nakaznici (utalvány) od 100 do 1000 koron.

Preseljena fiškališka pisarna. V Dolnjoi Lendavi je preseljena pisarna fiškališa Dr. Vitéz Gyule v Tomkovo hišo na 1. nadstropje (štók). V toj hiši je tudi dačni ured (adóhivatal.) Gospod Vitéz je v slovenskom pismi naznana po farah to, je naročnik tudi naših listov, Slovencom ga toplo preporučamo.

Zavitke (pake) znova vzeme pošta. Zato smo nej mogli tudi Marijinih Listov poslati, ka jih je pošta ne sprejela.

Časopisi do menjši v Budapešti, vogrška papirnata tovarna ne zadole zadosta papira napraviti.

Sinoma na spomin, šteriva sta v boji spadnola, sta dala oča in mati lepi križ gorpostaviti v Žetincih. Zemljič Matjaša vrla sinka sta bila to, njidva vernost i pobožnost glasi kesnim rodovom pred rojstnov hišov stoječi križ z podobov žalostne Matere božje. V križ so narejene tudi slike pokojniva vojaka. Napis je pa naredila sama dobra mati, šteri se tak le glasi: „V čast in zahvalo najsvetejših Src, Jezusa in Marije, na spomin svetovne vojske in na sina, katera sta darovala svoje mlado življenje za blagor domovine. — Draga Sinka! Vajna tela v tuji zemlji v miru naj počivajo, duše pa nebeški raj uživajo! Se vidimo nad zvezdami!“ Leta 1916. Družina Zemljič.

Dar vojakov. Na podoporo M. Lista i Novin so darovali pešaki 48. pp. 22 kor. Darovniki so sledeči: narednik Bašša Martin z Beltinec 2 kor., poddesetnik Gruškovnjak Štefan z Žižkov 4 kor., Balazic Štefan z Beltinec, Vučko Štefan z G. Bistrice, Mertik Štefan z Brezovice, Jerič Ivan z Lipovec, Hozjan Ivan z M. Polane, Bežek Karol z Odranec, Györkös Jožef z Nedelice, Trstenjak Martin z Razkrižkoga Vrha, vsaki 2 kor. — Želejo z temi dari, naj naš ljubljani slovenski tisk se čem bole vrejne i krepí duše vojakov pa obečajo, ka do ga podpirali z cele moči, dokeč jih sovražna krugla ne zadene. — Srčna

hvala, dragi vojaki! Vnogo molimo za vas posebno pri sv. mešah. Mala hostija, štero v rokah držimo, ma dugo, božjo roko, štera k vam tudi segne, vupajte se. Vrednik.

Nepodpisana pisma dobivajo vojaki na bojišče. Prosijo nas, naj je opomenemo, ka bi jih ne dražili. Pošteni človek se vupa podpisati, nepošteni se pa skriva v ničest, zato se ne podpiše. Sam svedoči, ka je teliko vreden, kak njegov podpis. Ne dražite vojakov!

Operirali so bolgarsko kraljico. Operacija se je posrečila.

Sobočke fare naročniki dobijo svoje Novine pri Marič Mihali v Soboti, komi se za te trūd iz srca zahvalimo.

Štrigovski i Sv. Sebeštjanski farniki dobijo na farofi Novine. Hvala preč. Gospodom za trūd.

Mnogošteri ne vejo, da je počasno odvajanje, trdo telo, zamašenje vzrok glavobola, lenobe, otrujenosti i slaboga razpoloženja. Ofrišijo i na delo sposobne nas včinijo Fellerove rebarbarske, na rahi odvajajoče „Elza-kroglice“. Črevne oslabijo. Predbojske cene: 6 škatljic poštine prosto 4 kor. 40 fil. pri lekarniki E. V. Feller, Stubica, Centrala 146. Horv.

Pošta.

Gomboc Alojza žena. Kupšinci. Dobljeno je. Hvala. **Kerec Št. Pros. Ves.** Kuplen Jožef je do julija bio pri svojem polki; je zgrabljen, ali mrtev, že naznanim, kda bole pozvedim. **Marič Balaza žena. Adrijanci.** Mož je aug. 5. preminio; še čakaj glas. **Puhan Ferenc. Bükovnica.** Penezi prišli. Hodile do hčeri, že smo je poslali. **Grah Alojza žena. Korovec.** Penezi prišli. Hvala. Dobite za en čas Novine z Vogrinčičovimi vkup na Cankovi. **Gomboc Ana. Soboti.** Zadosta je teliko. Svoje Novine iščite odsehmao pri Marič Mihali v Soboti. Z cele sobočke fare do sem hodile. **Škafar Jožefa žena. Beltinci.** Ne vem. Nemški se lahko.

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, téčne in žejo gaseče si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateška, meta, pomaranče, strašnica in višnja. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenčnim navodilom stanejo K 10 poštine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgubili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno štev. 85. Moravsko.

Zapoved pazljivosti

je, da pri kupili Fellerovoga „Elsa-Fluide“ pazimo na ime Feller in „znamek“ „Elsa“, ar je vnogo malovrednoga ponarejenja. Neščemo zdaj ti reklama delati tomi zanesljivomi domačemi vrastvi. Če bi med našimi ctevci ga što še ne poznao, lahko pozvedi od svojega zdravnika kak dobra reč je

PROTI PREHLANJENJI,

najbole če gut i grlo trpita zavolo mokrote vrenema. Predbojske cene: 12 malih, ali 6 dvojnih ali 2 specialniva glazka franko 6 kor., 24 malih ali 12 dvojnih ali 4 specialni glazki franko 10 K 60 fil. v jedino pravo kakovosti pri Feller V. Eugeni lekarnari, Stubica, Centrala 146. (Zagr. žup.) Fellerove ték davajoče, odvajajoče Rebarbara „Elsa pilule“ (6 škatlic franko 4 K 40 fil.) se dajo po znamki „Elsa“ spoznati.

NOGA

mora nositi izredno težo celoga tela. To je teža od 60 do 120 kil. Ta izredna teža prihaja pri hoji na vsaki stopaj na

edno samo nogo. Noga je navadno vklenjena v trdi črevo. Pri hoji pritiska izredna težá tela mehke mesne dele noge k trdój steni črevlja. Tak nastanejo KÜREČE OČI, oteklina, kožni otiski, šteri pri hoji teškočo delajo. Mnogo ljudi celo življenje trūdoma lazi z kurečimi očmi okoli, ne da bi je odpravili. Pa to je lahko mogoče. Nikdar pa ne jemljimo v roke noža, na nogi se nahaja naime vsikdar nesnaga, štera pri rezanji pride v rano i povzroči vsako leio, da vmerje na jezere ljudi na zastrupljenji (zagiftanji) krvi. Najstarejše kureči oči se dajo lahko odpraviti z Fellerovim obližom za turiste z „Elza“ obližom za kureče oči. Jezeri turistov, žandarov, vojakov, pismo- noš i žen, ki nosijo tesno obütel, so ga rabili i ga priporočajo kak i Fellerovo tekočo tinkturo „Elza“ za turiste proti kurečim okam. Tivda izvrstniva, prezküšeniva pridelka omečita kúrje oči, otiščance i trdo kožo tak, da sami odpadnejo. Kureče oči se z korenjom vred odpravijo, koža se pa tak omečó, da se kúrje oči na nej ne dajo napraviti, če se ne nosi tesna obütel. Gospe, štere nosijo tesno, malo obütel, naj stemi preparati taki odpravijo novo nastale kúrje oči, rešijo se tak mnogo bolečin i ne de njim trebela čemernoga obraza kazati, kak to vidimo pri damah, štere mantrajo kúrje oči. Fellerov obliž „Elza“ za turiste proti kúrjim okam stane 1 K, v kartoni 2 K, Fellerova tinktura „Elza“ proti kúrjim okam stane 2 K, prašek proti znoji tela in nog 1 K. Pravi preparati se naročajo pri

E. V. Feller lekarniki, Stubica, Centrala br. 146. Horv.

Postnina je bole po ceni! Sploh ne plačate poštine, če na ožiter le reči z „Elsa fluidom“!